

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΕΝΟΣ ΑΘΕΑΤΟΥ ΑΠΡΙΛΙΟΥ (1984)

*Έλα τώρα χέρι μου δεξί
κείνο που σε πονεί δαιμονικά ζωγράφισέ το
αλλ' από πάνω βάλ' του*

*Το ασήμωμα της Παναγίας
πόχουν τη νύχτα οι ερημιές μες στα νερά
του βάλτου*

ΤΕΤΑΡΤΗ, 1

Ολοένα τ' άλογα μασούν λευκά σεντόνια κι ολοένα εισχωρούν θριαμβευτικά μέσα στην Απειλή.

Δρυς, οξιάς, βαλανιδιές, ακούω να σέρνονται στη σκεπή της παλιάς καρότσας όπου ρίχθηκα όπως όπως να φύγω. Ξαναπαίζοντας ένα έργο που γυρίστηκε κάποτε στα κρυφά και πάλιωσε χωρίς να το έχει δει κανένας.

Γρήγορα. Προτού ξεθωριάσουν οι εικόνες. Ή σταματήσουνε άξαφνα - κι η ταινία η φθαρμένη κοπεί.

ΤΕΤΑΡΤΗ, 1 β

Κει κατά τα μεσάνυχτα είδα τις πρώτες φωτιές πάνω απ' τ' αεροδρόμιο.

Πιο δω το μαύρο κενό.

Ύστερα φάνηκε να 'ρχεται η flora mirabilis ορθή πάνω στο άρμα της και αδειάζοντας από 'να πελώριο χωνί λουλούδια.

Τα θύματα έσκυβαν κι έπαιρναν τη στάση που είχαν πριν χωρίσουν από τη Μητέρα.

Στο κοτσάνι της νύχτας η σελήνη σπάραζε.

ΠΕΜΠΤΗ, 2

«Αρτίνη»... «Κλεώπα»... «Βαρνάβα»... μα τι γένους είναι λοιπόν ο τόπος αυτός που κηδεύεται; Πρέπει να βγάλω τ' άμφια, να φορέσω πάλι τον χρυσό μου θώρακα και να βγω με τη ρομφαία στο χέρι.

Κάντε πέρα τα παιδιά. Κρεμάστε τα μαύρα στα μπαλκόνια. Κιόλας ακούγεται η στρατιωτική μουσική να πλησιάζει.

Προσοχή! Παρουσιάστε αρμ!

ΠΕΜΠΤΗ. 2 β

Κάπου κλαίει και θολώνει μεριές μεριές ο αέρας.
Η Σιθωνία χάθηκε, την καλύψανε τα νερά.

Είναι κάτι φοβερά γεγονότα που όλο μου τ' αφαιρεί ο Θεός, και ο
νους όλο πάλι μου τα προσθέτει.

Κάτι πράσινο μέσα μου αλλά μαυριδερό που οι σκύλοι το αλυχτάνε.

Και μια θάλασσα φερμένη από πολύ μακριά, μυρίζοντας ακόμη
αυγό του Κύκνου.

ΠΕΜΠΤΗ, 2 γ

Έβαλα τα βιβλία μου στα ράφια, και στη γωνιά μια λυπημένη Αγ-
γελική.

Το ποσοστό της ομορφιάς που μου αναλογούσε πάει, το ξόδεψα όλο.

Έτσι θέλω να μ' έβρει ο ερχόμενος χειμώνας, χωρίς φωτιά, μ' ένα
κουρελιασμένο παντελόνι, ν' ανακατεύω άγραφα χαρτιά σαν να ο-
δηγώ την ορχήστρα την εκκωφαντική ενός ανεκκλάλητου Παρα-
δείσου.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ, 3

*Λοξά, επιμήκη μάτια, χείλη, αρώματα σαν από πρώιμο ουρανό με-
γάλης θηλυκής γλυκύτητας και θανάσιμου πότου.*

Έγειρα με το πλάι - σχεδόν μπατάρισα - μες στους ψαλμούς των
Χαιρετισμών και την ψύχρα των ανοιχτών κήπων.

Έτοιμος για τα χείριστα.

ΣΑΒΒΑΤΟ, 4

Κει που ανέβαινα το στενό, βρεμένο καλντερίμι - πάνε κάπου τρα-
κόσια τόσα χρόνια - ένιωσα ν' αναρπάζομαι «δια χειρός» Ισχυρού
Φίλου, και πραγματικά, όσο να συνέλθω, έβλεπα να μ' ανεβάζει με
τις δύο γιγάντιες φτερούγες του ο Δομήνικος, ψηλά στους ουρα-
νούς του

τη φορά τούτη γιομάτους
πορτοκαλιές και νερά μιλητικά της πατρίδας.

ΚΥΡΙΑΚΗ, 5

Ξάφνου, με το που άνοιξα τα ξεχαρβαλωμένα παραθυρόφυλλα, με-
γάλωσε η αυλή. Το αλεξίπτωτο που κατέβαινε δεν το 'βλεπε άλλος
κανείς. Μόνον κάτι πρόγονοί μου αγριωποί και ταλαιπωρημένοι
παρακολουθούσανε τη σκηνή από την άλλη όχθη και κάθε τόσο ρί-
χνανε μπαλωθιές στον αέρα.

Γέμισε ο τόπος λέξεις ελληνικές ανορθόγραφες, από παλιά προι-
κοσύμφωνα και όρκους Φιλικών. Όπου πήρα να δακρύζω έτσι
καθώς είχα δει κάποτε τον πατέρα μου, τον Αύγουστο του '22.

Ύστερα φάνηκαν από μακριά να 'ρχονται ο ενωμοτάρχης με τον τοπογράφο της περιοχής κι ευθύς η αυλή ξαναπήρε τις αληθινές της διαστάσεις.

ΚΥΡΙΑΚΗ, 5 β

Το τέλος του Αλέξανδρου

Δίπλωσε τις τέσσερις εποχές κι απόμεινε σαν δέντρο που του σώθηκε ο αέρας.

Ανακάθισε ύστερα κι έβαλε ήρεμα στο πλάι του τον γκρεμό.

Από τ' άλλο μέρος άπλωσε προσεχτικά ένα κομμάτι θάλασσας, όλο ριπές γαλάζιες.

Ώρες πέρασαν ώσπου, κάποια στιγμή, των γυναικών τα μάτια σκαρδαμύσανε.

Τότε μπήκε η Κερά κι αυτός ξεψύχησε.

ΤΡΙΤΗ. 7

Βρήκα μια μικρή εκκλησία όλο τρεχούμενα νερά και την κρέμασα στον τοίχο. Τα μανουάλια της είναι πηλίνα και μοιάζουν με τα δάχτυλά μου όταν γράφω. Από το πως αστράφτουν τα τζάμια καταλαβαίνω αν πέρασε άγγελος. Και συχνά κάθομαι τ' απογέματα έξω στο πεζούλι και κρατιέμαι στις κακοκαιρίες όπως το γεράνι.

ΤΡΙΤΗ. 7 β

Από μακριά την είδα να 'ρχεται καταπάνω μου. Φορούσε παπούτσια πάνινα και προχωρούσε αλαφρή κι ασπρόμαυρη. Ως κι ο σκύλος πίσω της, βουτούσε ως τα μισά μέσα στο μαύρο.

Γέρασα να περιμένω, αλήθεια.

Κι είναι τώρα πολύ αργά για να καταλάβω πως όσο εκείνη προχωρούσε τόσο το κενό μεγάλωνε, κι ότι δεν επρόκειτο να συναντηθούμε ποτέ.

ΤΕΤΑΡΤΗ, 8

Ποιος είναι που βροντάει σε πόρτες και παράθυρα;

Τι να 'ναι αυτό που λέει και ξαναλέει - τη μια κοντά, την άλλη μακριά - ο αέρας ο εγγαστρίμυθος;

Τι θέλει αυτή με τα σχιστά μαλλιά και τα γατίσια μάτια που μου ζωγραφίστηκε στο τζάμι;

Τι είδους μοναξιά να είναι αυτή που παίζει ο μακρινός ο στρατιώτης στην τρομπέτα του;

Ξημερώματα είναι ή σκοτεινιάζει;

ΤΕΤΑΡΤΗ, 8 β

Όπως μετά την εκπυρσοκρότηση, σ' ένα παρατεταμένο κενό, άρχισε ν' αναδύεται το παλιό προγονικό τοπίο.

Έλειπε απ' τη θέση της η γιαγιά και οι δείχτες από το ρολόι του τοίχου.

Στο μέρος όπου είχα πρωτοϊδεί την Παναγία (ή τη Μητέρα μου) μύριζε καμένο πεύκο και συχώρεση.

ΤΕΤΑΡΤΗ, 8 γ

Μάνα που'σαι να με δεις: όπως γεννήθηκα, έφυγα. Παραήμουνα λίγος - άλλωστε ποιος νογιάει; - και πολλά τα σερνόμενα τέρατα με τα πλάγια, λιπαρά πόδια.

Έτσι, στο μάκρος μιας ζωής με τόση δυσκολία στημένης δεν έχου-νε απομείνει παρά μια μισοκαταστραμμένη πόρτα και πολλές μεγά-λες σάπιες ανεμώνες του νερού. Κείθε περνάω και πάω - που ξέ-ρεις;- για μια κοιλιά γλυκύτερη από την πατρίδα.

ΠΕΜΠΤΗ, 9

Θα 'ναι κάποιο από κείνα τα σπίτια στον κισσό
τα κλειστά κι ακατοίκητα που 'λυσε το λουρί
από τ' αποτρόπαια γεγονότα μέσα του

Και νιώθεις τώρα ν' αμολιούνται πάνω σου τα ουρλιάσματα
κείνες τις πρώτες δαγκωνιές από την εποχή του Αδάμ
τις μασέλες του γέροντα που τολμούσε ακόμη ν' αγαπάει
και φυσούσε ακούραστος τις μουσικές φιλύρες του
κάποια νύχτα ευπαθή του Απρίλη.

Αυτά που πάνε τώρα να σε γονατίσουν
πάνε πάλι να σε κυλήσουν στα αίματα.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ, 10

Ολοένα σφύριζε ο αέρας κι ολοένα σκοτεινίαζε κι ολοένα έφτανε η
μακρινή φωνή στ' αυτιά μου: «μια ζωή ολόκληρη...» «μια ζωή ολό-
κληρη...»

Στον αντικρινό τοίχο οι σκιές των δέντρων παίζανε κινηματογράφο.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ, 10 β

Κάπου, φαίνεται, θα διασκεδάζουν
μόλο που δεν υπάρχουν διόλου σπίτια ή άνθρωποι
ακούω κιθάρες κι άλλα γέλια που δεν είναι σιμά

Μπορεί και μακριά πολύ μέσα στων ουρανών τ' αποκαΐδια
την Ανδρομέδα, την Άρκτο ή την Παρθένο...

Άραγες να 'ναι η μοναξιά σ' όλους τους κόσμους
η ίδια;

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ. 10 γ

Περασμένα μεσάνυχτα μετακινείται το δωμάτιο μου σ' όλη τη γει-
τονιά και φέγγει σαν σμαράγδι. Κάποιος μέσα του ψάχνει - κι η
αλήθεια ολοένα του ξεφεύγει. Που να το φανταστεί ότι αυτή βρί-
σκεται πιο χαμηλά

Πολύ πιο χαμηλά

Ότι έχει ο θάνατος την δικιά του Ερυθρά θάλασσα.

ΣΑΒΒΑΤΟ. 11

Βγήκα για νέες πληγές
πάνω από τις παλαιές να επιπλέουν σαν νούφαρα

(Στην αρχαία εκείνη θάλασσα που ε γνώριζα

Τώρα θα 'χει βουλιάξει ο κόσμος
με τα δύο του λοξά κατάρτια έξω απ' το νερό

Κι εγώ, σαν να 'μαι αληθινός, θα γράφω ακόμη).

ΣΑΒΒΑΤΟ, 11 β

Σταματημένος όλη νύχτα μες στον ύπνο
σαν παλαιό αυτοκίνητο με χαλασμένα φώτα
έλαχε μες στα σκοτεινά πάλι να πιάσω
κινήσεις των ανθρώπων τόσο ακατανόητες
όσο κι εκείνες που 'βλεπα γύρω μου
χρόνους και χρόνους μίαν ολόκληρη ζωή:
«Το μυστήριο της μαυροφόρας» αίφνης ή
«Τον βουβό με την κερένια κούκλα»
«Τις τελευταίες μέρες της Πομπηίας» εάν όχι
και - σε πρώτη προβολή - «Το φιλί του θανάτου».

ΚΥΡΙΑΚΗ, 12

Μνήμη του Μεμά

Κατέβηκα στον περίβολο με τις τριανταφυλλιές πλάκες, τ' αγριό-
χορτα και την πυροστιά στη μέση αναμμένη σαν σε θυσία.

Εντελώς άξαφνα φάνηκε στον αέρα μια βοϊδοκεφαλή ανθοστόλι-
στη, που πάλι, μεριάς, εχάθη.

Θα 'κανε λάθος αιώνα.

Ύστερα φάνηκε το φορτηγό με τα χρωιάδη της Μονής κι ο πάτερ
Ισιδώρος κρατώντας το πιστέλο με τα κόλλυβα.

ΤΕΤΑΡΤΗ, 15

Προχωρώ μέσ' από πέτρινα κεριά και γυναίκες που κρατάν μισοφέγγαρα, Ο Θεός λείπει. Αυτός ο κήπος δεν έχει τέλος και κανείς δεν ξέρει τι τον περιμένει.

Κάθε όνομα φέγγει για λίγο μες στα σκοτεινά κι υσττέρα σβήνει και χάνεται.

ΤΕΤΑΡΤΗ, 15 β

Άνοιγε τον αέρα του κήπου κι έβλεπες τα μαλλιά της να φεύγουν αριστερά. Ύστερα μετατοπιζότανε πάνω στο τέμπλο, λυπημένη, κρατώντας στην αγκαλιά της πολλές μικρές άσπρες φλόγες.

Ήταν μια εποχή γεμάτη επαναστάσεις, ξεσηκωμούς, αίματα. Θα 'λεγες ότι μόνη αυτή συντηρούσε τη διάρκεια των πραγμάτων από μακριά.

Όμως από κοντά ήταν απλώς μια ωραία γυναίκα που μύριζε κήπο.

ΤΕΤΑΡΤΗ, 15 γ

Ανεβαίνω το μαλακό χώμα της, φτάνω στην κορυφή και δένω τα μαλλιά της πίσω με κλώνους.

Ύστερα κάνω το σταυρό μου.

Τότε χτυπά η καμπάνα και στα βλέφαρα της εμφανίζεται το πρώτο εφετινό δάκρυ.

Θα μπορούσε να 'ναι κάτι υπέροχο.

ΠΕΜΠΤΗ, 16

Σ' όλους το φιλόβροχο κάτι λέει. Σ' εμένα τίποτα. Σφάλισα τα τζάμια κι άρχισα να καλώ αλφαβητικά: τον Άγγελο της Αστυναλίας· τη Βρισηίδα· τα Γαυγάμηλα· τον δούλο του Κριναγόρα· τον Ελλησποντο· τα Ζαγόρια· τον Ηλία τον Προφήτη· τον Θεόδωρο νεομάρτυρα Μυτιλήνης· την Ισσό· τον Κωνσταντίνο Παλαιολόγο· τη Λαΐδα· τον μαστρ'- Αντώνη· τον Νικία· την Ξέρα της Αγίας Πελαγίας· τον Όμηρο (μαζί με ολόκληρη την Ιλιάδα του)· τους Πελασγούς· τη Ρωξάννη· τη Σθενελαΐδα· τα Ταταύλα· τον Ίβυκο (ερωτομανέστατο)· τη Φαιστό· τις Χοηφόρες· τα Ψαρά· και τον Ωριγένη.

Ξημερώθηκα έχοντας διατρέξει την ιστορία του θανάτου της Ιστορίας ή μάλλον την ιστορία της Ιστορίας του Θανάτου (και αυτό δεν είναι λογοπαίγνιο).

ΣΑΒΒΑΤΟ, 18

Ακόμη βρέχει. Αιωνίως φαίνεται θα βρέχει. Κι αιωνίως θα κυκλοφορώ με μίαν ομπρέλα ψάχνοντας για μια πολίχνη ροζ γεμάτη ωραία υπαίθρια ζαχαροπλαστική.

ΣΑΒΒΑΤΟ. 18 β

Βάρος της τρυφεράδας τ' ουρανού
μετά που εβρόντησε και ξεκινά ο σαλίγκαρος.
Κομμάτια σπίτια που επιπλέουν, μπαλκόνια με μπροστά
το κοντάρι τους, ο αέρας.

Γεγονός είναι ο θάνατος που επίκειται
φορτωμένος κάτι ευτυχίες παλιές
κι εκείνη την πολύ γνωστή (που λευκάνθηκε στις άγριες
ερημιές) απελπισία.

ΣΑΒΒΑΤΟ. 18 γ

Κάθομαι ώρες και κοιτάζω το νερό στις πλάκες ώσπου, τέλος, γίνε-
ται πρόσωπο που μου μοιάζει και φέγγει απ' όλη την περασμένη
μου ζωή.

ΚΥΡΙΑΚΗ, 19

Γαλήνη σαν της Κυριακής που λείπουνε όλοι
σ' ένα δωμάτιο που του αφαίρεσα τα αισθήματα.

Πλανιέται κάποια πιθανότητα θανάτου
υπέροχου με σκαλιστές επάνω στο γυαλί ορχιδέες.
Βοή σε απόσταση μηνών ακόμη, αλλά
διακρίνονται ήδη τα ρουθούνια κόκκινα που πολύ
θέλουν ποτέ πια να μην είσαι.

ΚΥΡΙΑΚΗ, 19 β

Φτάνοντας το βαπόρι μεγάλωσε κι έφραξε το λιμάνι. Καμιά κίνηση
στα καταστρώματα. Ίσως να μεταφέρει τα καινούρια μεσάνυχτα,
συμπαγή και συσκευασμένα. Ίσως και μια μόνο ψυχή, λεπτή σαν
καπνό και αναγνωρίσιμη από την οσμή του καμένου.

Όπως και να 'ναι, υπάρχουν πολλά ζώα που δεν έσωσε ακόμη να
βγουν από την Κιβωτό και δείχνουν αδημονία. Ως και το πλήθος
που κατακλύζει το μουράγιο και ρίχνει ανήσυχα βλέμματα, σιγά
σιγά συνειδητοποιεί ότι το παν εξαρτάται από μια στιγμή -

τη στιγμή ακριβώς που, μόλις πας να την αδράξεις, χάνεται.

ΚΥΡΙΑΚΗ. 19 γ

Άσπρα σπασμένα τ' ουρανού μέσα στη νύχτα
πάω μ' από κοντά τον σκύλο της σελήνης μου.

Κάποιος άγνωστος Γαβριήλ μου κάνει νοήματα
-Σύμφωνοι, θα πεθάνουμε όλοι μας· άλλα προς τι;

Ψηλά κοιτάω σαν άστρο το βορινό παράθυρο
που το ξεχάσανε ανοιχτό και μ' αναμμένο φως.

Οι άλλοι κοιμούνται ή προσωρινά ή αιώνια
ύπτιοι, με το πρόσωπο ακάλυπτο στον ουρανό.

Πάω μ' από κοντά τις μετρημένες μέρες μου
-Σύμφωνοι, ναι· αλλ' η ζωή αυτή δεν έχει τέλος...

Μ. ΔΕΥΤΕΡΑ, 20

Κατάκοπος από τις ουράνιες περιπέτειες, έπεσα τις πρωινές ώρες
να κοιμηθώ.

Στο τζάμι, με κοιτάζε η παλαιά Σελήνη, φορώντας την προσωπίδα
του Ήλιου.

Μ. ΤΡΙΤΗ, 21

Μόλις σήμερα βρήκα το θάρρος και ξεσκέπασα το κηπάκι σαν φέ-
ρετρο. Με πήραν κατάμουτρα οι μυρωδιές, λεμόνι, γαρίφαλο.

Ύστερα παραμέρισα τα χρόνια, τα φρέσκα πέταλα και να: η μητέρα
μου, μ' ένα μεγάλο άσπρο καπέλο και το παλιό χρυσό ρολόι της
κρεμασμένο στο στήθος.

Θλιμμένη και προσεκτική. Πρόσεχε κάτι ακριβώς πίσω από μένα.

Δεν πρόφτασα να γυρίσω να δω, γιατί λιποθύμησα.

Μ. ΤΕΤΑΡΤΗ, 22

Ολοένα οι κάκτοι μεγαλώνουν κι ολοένα οι άνθρωποι ονειρεύονται
σαν να 'ταν αιώνιοι. Όμως το μέσα μέρος του Ύπνου έχει όλο φα-
γωθεί και μπορείς τώρα να ξεχωρίσεις καθαρά τι σημαίνει κείνος ο
μαύρος όγκος που σαλεύει

Ο λίγες μέρες πριν ακόμη μόλις αναστεναγμός

Και τώρα μαύρος αιώνας.

Μ. ΠΕΜΠΤΗ, 23

Μέρα τρεμάμενη όμορφη σαν νεκροταφείο
με κατεβασιές ψυχρού ουρανού

Γονατιστή Παναγία κι αραχνιασμένη

Τα χωματένια πόδια μου άλλοτε

(Πολύ νέος ή και ανόητα όμορφος θα πρέπει να ήμουν)

Οι και δύο και τρεις ψυχές που δύνανε

Γέμιζαν τα τζάμια ηλιοβασίλεμα.

Μ. ΠΕΜΠΤΗ, 23 β

Σωστός θεός. Όμως κι αυτός έπινε το φαρμάκι του
γουλιά γουλιά καθώς του είχε ταχθεί
εωσότου ακούστηκε η μεγάλη έκρηξη.

Χάθηκαν τα βουνά. Και τότε αλήθεια φάνηκε
πίσω από το πελώριο πηγούνι ο κύλικας

Κι αργότερα οι νεκροί μες στους ατμούς, εκτάδην.

Μ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ, 24

Σαν να μονολογώ, σωπαίνω.

Ίσως και να 'μαι σε κατάσταση βοτάνου ακόμη
φαρμακευτικού ή φιδιού μιας κρύας Παρασκευής

Ή μπορεί και ζώου από κείνα τα ιερά
με τ' αυτί το μεγάλο γεμάτο ήχους βαρείς
και θόρυβο μεταλλικό από θυμιατήρια.

Μ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ, 24 β

Αντίς για όνειρο

Πένθιμος πράος ουρανός μες στο λιβάνι
αναθρώσκουν παλαιές Μητέρες ορθές σαν κηροπήγια
τυφεκιοφόροι νεοσύλλεκτοι σε ανάπαυση
μικρά σκάμματα ορθογώνια, ραντιστήρια, νάρκισσοι.

Σαν να 'μαι λέει, ο θάνατος ο ίδιος αλλ'
ακόμη νέος αγένειος που μόλις ξεκινά
κι ακούει πρώτη φορά μέσα στο θάμβος των κεριών
το «δεύτε λάβετε τελευταίον ασπασμόν».

Μ. ΣΑΒΒΑΤΟ, 25

Περαστική από τη χθεσινή αϋπνία μου
λίγο, για μια στιγμή, μου χαμογέλασε
η θεούλα με τη μωβ κορδέλα
που από παιδάκι μού κυκλοφοράει τα μυστικά

Ύστερα χάθηκε πλέοντας δεξιά
να πάει ν' αδειάσει τον κουβά με τ' απορρίμματά μου
-της ψυχής αποτσιγάρα κι αποπονηματάκια-
εκεί που βράζει ακόμη όλο παλιά νεότητα
και αγέρωχο το πέλαγος.

Μ. ΣΑΒΒΑΤΟ, 25 β

Πάλι μες στην κοιλιά της θάλασσας το μαύρο εκείνο σύννεφο

που ανεβάζει κάπνες
όπως φωνές επάνω από ναυάγιο

Χαμένοι αυτοί που πιάνονται από τ' Άπιαστα

Όπως εγώ προχθές του αγίου Γεωργίου ανήμερα
που πήγα να παραβγώ μ' αλόγατα όρθια και θωρακοφόρους
και μου χύθηκε όλη, όξω απ' τη γης, η ερωτοπαθής ψυχή μου.

ΚΥΡΙΑΚΗ (ΠΑΣΧΑ), 26

Καθαρή διάφανη μέρα. Φαίνεται ο άνεμος που ακινητεί με τη μορφή βουνού κει κατά τα δυτικά. Κι η θάλασσα με τα φτερά διπλωμέ-
να, πολύ χαμηλά, κάτω από το παράθυρο.

Σου 'ρχεται να πετάξεις ψηλά κι από κει να μοιράσεις δωρεάν την
ψυχή σου. Ύστερα να κατεβείς και, θαρραλέα, να καταλάβεις τη
θέση στον τάφο που σου ανήκει.

ΚΥΡΙΑΚΗ (ΠΑΣΧΑ), 26 β

Ασμάτιον

Ανεμόεσσα κόρη ενήλικη θάλασσα
πάρε το κίτρο που μου 'δωκε ο Κάλβος
δικιά σου η χρυσή *μυρωδιά*

Μεθαύριο θα 'ρθουν τ' άλλα πουλιά
θα 'ναι πάλι ελαφρές των βουνών οι γραμμές
μα βαριά η δική μου *καρδιά*.

ΤΕΤΑΡΤΗ, 29

Είναι κάτι νύχτες τώρα τελευταία, που ακούω πέδιλα στις πλάκες,
θροίσματα υφασμάτων και λέξεις άγνωστες που μοιάζουν πικρές
και δυνατές σαν αγριόχορτα: «ύρφη» «σαραγάνδα» «τίντελο» «δε-
λεάνα»... Όσπου πια «μου την έδωσε» χθες βράδυ και στάθηκα γυ-
μνός μπρος στον καθρέφτη.

Αλήθεια, δεν έμοιαζα καθόλου. Είχα μαλλιά ριχμένα προς τα εμ-
πρός και τα χαρακτηριστικά του προσώπου σκληρά. Στο μεσαίο
μου δάχτυλο φορούσα δαχτυλίδι βαρύ, με βούλα. Και στο βάθος του
δωματίου μου έστεκαν δύο άλλοι νέοι γενειοφόροι, σοβαροί.

Κατά τα άλλα το τοπίο θύμιζε Κέρκυρα.

Έτσι αργά βουλιάζαμε όλοι μας όπως η νεότης. Ενώ από το ραδιό-
φωνο ακουγόταν, ανάμεσα σε άλλα παλιά τραγούδια, στη διαπα-
σών, η «Ραμόνα».

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ, 1 Μ

Η Πρωτομαγιά

Πάνω την άνοιξη με προσοχή και την ανοίγω:

Με χτυπάει μια ζέστη αραχνοϋφαντη
ένα μπλε που μυρίζει ανάσα πεταλούδας
οι αστερισμοί της μαργαρίτας όλοι αλλά
και μαζί πολλά σερνόμενα ή πετούμενα
ζουζούνια, φίδια, σαύρες, κάμπιες και άλλα
τέρατα παρδαλά με κεραίες συρμάτινες
λέπια χρυσά λαμέ και πούλιες κόκκινες

Θα 'λεγες, έτοιμα όλα τους να παν
στο χορό των μεταμφιεσμένων του Άδη.

ΣΑΒΒΑΤΟ, 2 Μ

Πέφτοντας η ζωή μου (ένα κομμάτι ελάχιστο από τη ζωή μου) πάνω
στη ζωή των άλλων, αφήνει μια τρύπα.

Μπορεί κανείς, εφαρμόζοντας το μάτι του εκεί, να βλέπει στο δι-
ηλεκές μια σκούρα θάλασσα κι ένα κορίτσι στ' άσπρα να ίπταται
απ' αριστερά δεξιά, και να χάνεται στον αέρα.

ΚΥΡΙΑΚΗ, 3 Μ

Κάποια καταπακτή θ' άνοιξε. Πάνε κι έρχονται πλήθη αλλοφύλων
με καπέλα πολυγωνικά κι αμφιέσεις ποδήρεις.

Ξάφνου ακούγεται η φωνή μου (αλλ' εγώ δεν μιλώ): ε σεις ωραίες
μου Ρωμαίες *la luce onde s' infiora vostra sustanza rimarà con voi
etternalmente si com' ell' è ora?*

Κι ύστερ' από κάμποση ώρα, σαν ηχώ, η απόκριση: *tu non se' in
terra, sì come tu credi...tu non se' in terra...tu non se' in terra...*

Οπόταν άρχισαν από πέρα ν' ακούγονται στροφές αλυσίδας, κι οι
αιχμές ενός μεγάλου, άγνωστου, περιστρεφόμενου Ζωδιακού να με
περισφίγγουν.

Τα βουνά, στο βάθος, πήραν σιγά σιγά να διαλύονται και ν' ανεβαί-
νουν σαν αναμνήσεις.

ΔΕΥΤΕΡΑ, 4 Μ

Δυο πόντους πάνω από το έδαφος
έβλεπες, έστεκε το σπίτι κι έλαμπε σαν διαμαντικό

Πιο χαμηλά, μια λίμνη όλο άχνες ροζ

Ύστερα το Άγνωστο από συμπαγές άκαυστο φώσφορο
και πάρα πίσω «η Χώρα» που λεν «των Λωτοφάγων».

Έχω κάνει εργάτης εδώ σ' αυτά τα μέρη
χρόνους πολλούς κι απόμεινα με καμένα τα δάχτυλα
πάνω στην ώρα που ήθελα λιγάκι ακόμη

να δω από πέρα πως ανθίζουν τα νερά
και πως ανοίγουν, σιγοπερπατώντας, την ουρά οι Παράδεισοι.

ΔΕΥΤΕΡΑ. 4 Μ β

Απαλοί κόκκινοι λόφοι ακριβώς όπως μες στη ζωή μου.

Είναι τόση η ομοιότητα, που δεν ξέρω αν είναι αληθινή κείνη η
λευκή οπτασία του νέου που περνάει, κρατώντας ένα μικρό καράβι,
τους αιθέρες και μόλις αγγίζει τις κορυφές, ή απλώς εγώ έχω τόσο
πολύ αποξενωθεί από τις συγκινήσεις, που ξαναβρίσκει ο εξωτε-
ρικός κόσμος την ισορροπία του και την ομαλή του διάταξη.

ΠΕΜΠΤΗ 7 Μ

Από το πολύ να μη σκέπτομαι τίποτα και να μη συγκινούμαι από τίποτα,
ξεθάρρεψε ο χρόνος και μ' απόλυσε καταμεσής του Κρητικού πελάγους.

Έγινα χιλιάδων ετών και ήδη χρησιμοποιώ τη μινωική γραφή με τόση άνεση
που ο κόσμος απορεί και πιστεύει στο θαύμα.

Το ευτύχημα είναι ότι δεν καταφέρνει να με διαβάσει.

*-Όλα χάνονται. Του καθενός έρχεται η ώρα.
-Όλα μένουν. Εγώ φεύγω. Εσείς να δούμε τώρα.*